

(Marott) skal jeg sige, at han har ikke rigtig forstaaet mine Bemærkninger med Hensyn til Erstatningsfordringen, men de kunne jo læses i Rigsdagstidenden, og da det Spørgsmaal ikke er aktuelt, er det ikke nødvendigt at gentage dem. Dernæst var det ærede Medlem vred over, at jeg havde taget haandfast og med kraftige Ord paa de Angreb, som det ærede Medlem havde fremsat overfor den danske Dommerstand, specielt Højesteret, og til sidst overfor mig selv. Men der maa det ærede Medlem undskylde, at naar saadanne Beskyldninger rettes, og de ere saa ugrundede som det ærede Medlems, er det ikke alene min Ret, men ogsaa min Pligt at tage til Genmæle, det er ikke noget Angreb, men et Forsvar for de Institutioner, der ere blevne angrebne.

Det ærede Medlem har heller ikke Lov til at sige, som han sagde, at Domstolene dømme hensynsløst for disse smaa Forbrydelser, han omtalte før, hvor Folk vare blevne idømte Forbedringshusarbejde og senere betinget benaadede. Der var her intet Valg givet Domstolene. Disse have der idømt den mindste Straf som paa nogen Maade muligt, og andet kunne Domstolene ikke gøre. Domstolene kunde med fuld Føje vende Angrebet mod os her i denne Sal og sige, at det er Rigsdagens og Regeringens Skyld, at der afsiges saadanne Domme, og derfor er det uberettiget, at man fra Rigsdagens Side kommer med et Angreb paa Domstolene. Det er ikke hos Dommerne, at Fejlen ligger, naar de følge Loven. Naar de idømme Minimumsstraffe, kunne de ikke gøre andet, og naar man indrømmer, at naar Straffeloven er forældet, er det Administrationens og Regeringens Opgave at indstille til Benaadning, og det er gjort i alle de citerede Tilfælde, er der altsaa hverken begaaet en Fejl fra Domstolenes eller fra Regeringens Side. Jeg er ganske enig med det ærede Medlem i, at en fornuftig Anvendelse af Benaadning bør finde Sted, og jeg tror ogsaa, den finder Sted. Jeg tror, der benaadetes i alle Tilfælde, hvor der overhovedet kan være Tale om Benaadning, og at man snarere gaar for vidt end ikke vidt nok. Men det ærede Medlem maa jo erindre, at tidligere har man ytret sig saaledes, at man benaadede alt for meget og med for stor Vilkaarlighed. Det ærede Medlem maa heller ikke glemme, at det i Virkeligheden er at tage en Magt, der tilkommer Lovgivningsmagten og Domstolene, og lægge over i Administrationens Haand, naar man udvider

Benaadningssystemet, og at benaadede blot af den Grund, at man siger, der er ikke Plads i Fængslerne, er et galt Princip, som jeg ikke kan gaa med til.

Naar saa det ærede Medlem gik over til de mere specielle Tilfælde, han havde fremhævet, og dvælede ved dette Forhold med den unge Mand, som vedkommende Assessor havde ladet arrestere, vil jeg dertil udtale, at det ærede Medlem kender jo slet ikke den Arrestant, der er Tale om, kender ikke hans Forhistorie og kender ikke hans tidligere Levned. Jeg finder ikke Anledning til at omtale dette nærmere, men jeg vil sige, at det ærede Medlem her har dømt eller udtalt sig dømmende om den paagældende Assessor uden at kende Sagen og uden at kende den Klage, som jeg staaer med i Haanden. Ja, er det ikke netop det, jeg siger, er det ikke alt for løst et Grundlag at kritisere en Kriminalretsassessor for Arrestation af en Mand, naar hele Grundlaget er det, at Arrestantens Fader, som ikke kan kende Sagen og ikke kan vide, hvad der er fremkommet under Forhørene, fordi Sønnen har siddet arresteret, laver en Fremstilling, saaledes som det stiller sig for hans Fantasi, og skønt han ikke kan kende Sagen, tænker sig, hvorledes det er, paa det Grundlag vil det ærede Medlem dømme. Jeg synes rigtignok, at jeg har Lov til at sige, at det er for løst et Grundlag. Der bør ogsaa være Ret for Kriminalretsassessorer. I øvrigt glædede det mig at se, hvad der stod i det ærede Medlems Blad i Slutningen af den Artikel, og jeg vil haabe, at det maa være Sandhed, hvad der stod. Da jeg er angreben i Dag af det ærede Medlem, vil jeg sige, at tidligere har vort Forhold været bedre. Der stod saaledes: „Hvis Justitsminister Bülow, der efter Sigende er en moderne forstaaende Jurist, tillige er en Mand med Hjertet paa den rette Plads, vil den stakkels Faders Nødraab ikke have lydt forgæves.“ Da jeg fik den Artikel at se, skrev jeg til Kriminalretten, om man villigst vilde give mig Oplysninger derom. Men saaledes lød Ordene i „Social-Demokraten“ den Dag.

Dernæst omtalte, det ærede Medlem en anden Sag. Den er bleven omtalt mange Gange her i Rigsdagen, det var Fejøsagen. Jeg tror, at vi skulle lade denne Sag hvile af mange Grunde. Det er vist en af de mest interessante Sager her i Landet. Den vedkommende Pige blev første Gang dømt ved Højesteret, og hun blev frifunden anden Gang, men i